

**Kosmologi: läran om Världsalltet, och vi möter här ett
evigt, oändligt och levande Universum, ett *medvetet* Kosmos ...**

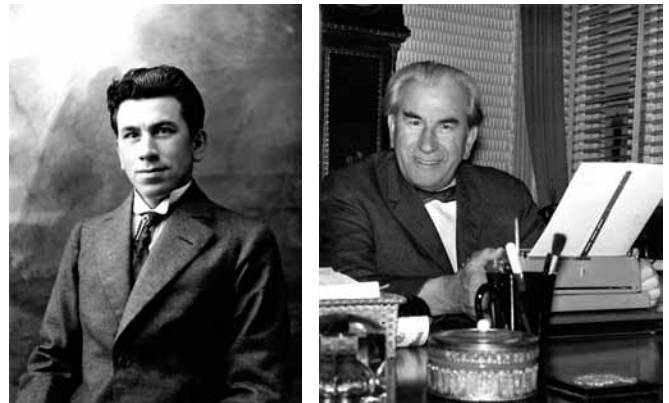
MARTINUS OCH DET LEVANDE VÄRLDSALLTET

– Introduktion till Martinus och hans Kosmologi

Per Bruus-Jensen, 2009

Översättare Margareta Levin

**Det evigt obegripliga
med världen
är dess begriplighet**
Albert Einstein

Martinus 31 år (1921)

INLEDNING

En modern mystiker föds

Det är nästan av en tillfällighet som den unga mejeristen, Martinus Thomsen, på våren 1921 leds in på att göra ett försök med meditation. Dessförinnan hade det gått en period, då han i överensstämmelse med sitt humanistiska och religiösa sinnelag efterlyste en högre mening med sitt liv, än vad som var förknippat med gärningen som mejerist. Helst av allt ville han engagera sig i ett arbete som på ett högre plan var till gagn för samhället – ja, för hela mänskligheten – och som samtidigt innebar att kristendomens normer kunde omsättas i praktiken. Men vad det skulle bestå i kunde han inte se och hindrades samtidigt inte minst av sin misstro mot den kristna försöningläran; att Jesus hade dött på korset för att härigenom försona Gud med den syndiga mänsklighet som han själv hade skapat.

Lösningen kommer en dag under lunchrasten, då Martinus får syn på en bok, som en kollega är i färd med att läsa. Han får veta att den handlar om teosofi och bland annat förklarar, hur man kan *meditera* och härigenom få tillgång till högre insiktsplan, som annars inte är tillgängliga för vanliga människor. Och efter en rad kompletterande upplysningar försäkras sig Martinus om att han får lov att låna boken, när kollegan är klar med den.

Ödet vill, att Martinus får tillgång till boken omedelbart före påsk 1921, och efter att ha satt sig in i hur man går till väga vid meditation, beslutar han sig för att själv göra ett försök (skärtorsdagen den 24 mars).

Som meditationsobjekt väljer han begreppet GUD, som sedan hans tidigaste barndom har upptagit hans tankar mer än något annat, och som han instinktivt har känt stod högt över den straffande *Jehova* han hade mött i Det gamla testamentet, och som enligt den kristna dogmatiken också hade krävt Jesu död på korset för att försona sig med mänskligheten.

Det här meditationsförsöket försiggår, som boken föreskriver, i en lätt mörklagd lokal, där Martinus med bindel för ögonen har satt sig till rätta i en stol gjord av flätade pilvidjor – en så kallad korgstol.

Vad som vidare skedde, har Martinus själv på ett gripande sätt skildrat i en liten bok med titeln *Kring min missions födelse*, som här ska citeras med avseende på det helt centrala i händelsen:

”Plötsligt, utan att riktigt ha en aning om hur, befann jag mig i ett tillstånd, där det föreföll mig som om jag var ställd inför något oerhört upphöjt. En helt liten lysande punkt blev synlig i fjärran. Ett ögonblick var den försvunnen. Men i nästa sekund var den åter synlig och hade då kommit mycket närmare. Jag kunde nu se, att ljuset härrörde från ett kristusliknande väsen, vars detaljer framträdde i bländande vitt ljus med blå detaljer. Ljuset var så intensivt och levande, att det påminde mig om de tomteblommor man använder i julgranarna. Uppenbarelsens stjärnor var bara mycket, mycket mindre, men i gengäld oerhört mycket talrikare.

Det uppstod åter en paus, då jag liksom befann mig i mörker. Men så visade sig den lysande gestalten på nytt. *Jag såg rätt in i en gestalt av eld. Ett Kristusväsen av bländande solsken rörde sig nu emot mig med armarna lyfta som till omfamning. Jag var fullständigt lamslagen. Utan att kunna åstadkomma ens den minsta lilla rörelse stirrade jag rakt in i det strålande väsendets bältregion, som var precis mitt för och i jämnhöjd med mina ögon. Men gestalten fortsatte sin rörelse framåt; och i nästa ögonblick gick den rakt in i mitt eget kött och blod. En underbar upphöjd känsla överväldigade mig. Förblamningen var över. Det gudomliga ljuset, som sålunda hade tagit sin boning i mig, gav mig förmåga att se ut över Världen.*

Och se! Kontinenter och hav, städer och länder, berg och dalar låg badande i ljuset från mitt eget inre. I det vita ljuset blev Jorden förvandlad till "Guds rike".

Den gudomliga upplevelsen var förbi. Jag hade åter framför mig den fysiska verkligheten, mitt rums detaljer, min positions ringhet. *Men "Guds rike" lyste och strålade ständigt i min hjärna och i mina nerver.*" (Kap. 16) (Copyright Martinus Institut DK)

* * *

Fortfarande uppfylld av dessa lysande intryck beslöt Martinus att redan nästa dag (långfredagen den 25 mars) göra ett nytt försök att meditera, och han beskriver i samma bok resultatet av detta på bland annat följande sätt:

"Då jag på förmiddagen nästa dag åter satte mig till rätta i min meditationsstol och knappt var klar med det, omsvallades jag på nytt av det gudomliga ljuset. Jag såg in i en blå lysande himmel, som liksom drogs åt sidan, varvid en ny och ännu mer lysande himmel blev synlig. Och på så sätt fortsatte det ända tills en himmel visade sig, som var av ett så överdådigt bländande gyllene ljus och av en så hastigt vibrerande materia, att jag kände, att här var jag på höjden eller toppunkten av, vad min organism och mitt medvetande kunde tåla. Ett enda steg, en enda bråkdel av en sekund vidare, och den överjordiska våglängden skulle med blixstens oerhörda kraft ögonblickligen ha fört mig bort ur all fysisk tillvaro. Men under de bråkdelar av en sekund uppenbarelsen varade, upplevde jag en värld av helighet, renhet, harmoni och fullkomlighet. Jag befann mig i ett hav av ljus. Detta var inte, som i min första uppenbarelse, vitt som snö, utan hade guldets färg. Alla detaljer var av eld och liksom förgyllda. Genom allting vibrerade små gyllene trådar, som glimmade och glittrade här och där, i och över allt. Jag kände, att detta var Guds medvetande, hans egen tankefär. Det var den materia, den allmakt, den högsta levande kraft, genom vilken det gudomliga Jaget styrde och ledde oceaner av världar, vintergator och stjärnhopar, såväl i mikrokosmos som i makrokosmos. Jag var helt bergtagen." (Kap. 17) (Copyright Martinus Institut DK)

**Känn dig själv
och du känner universum
och gudarna**
(Gammalt grekiskt ordspråk)

Kosmiskt medvetande

– ett fönster till självinsikt

Hur betagande de citerade resultaten av Martinus meditationsförsök än kan förefalla, ligger deras djupare betydelse för oss andra dödliga dock någon helt annanstans. Nämligen i det faktum, att sedan de skildrade upplevelserna upphört, hade de varaktigt lämnat efter sig ett helt nytt medvetande och en helt ny uppfattningsförmåga hos Martinus. Ett medvetande och en uppfattningsförmåga som han senare kallade *"kosmiskt medvetande"*, och som utmärkte sig genom en fullständigt obegränsad förmåga att se och genomskåda det sätt på vilken världen och verkligheten är uppbyggd. Denna förmåga omfattade såväl den välkända fysiska världen

som en bakomliggande *para*-fysisk värld, som å ena sidan tjänar som den fysiska världens kosmiska grundval och fundament, och å andra sidan fungerar som livszon för väsen, som under kortare eller längre tid inte är knutna till den fysiska materiefären. Dels väsen som genom döden har lämnat denna sfär, dels väsen som i kraft av avancerad utveckling naturligt och varaktigt tillhör den parafysiska existenszonen, med de upplevelse- och aktivitetsbetingelser som här råder.

Om processen bakom denna utvidgning av medvetandet säger Martinus i den redan citerade boken följande:

”En jordisk animalisk organism är ännu inte anpassad för att bära en så helt överväldigande koncentration av Guds eget högsta väsen, och jag måste därför snabbt avbryta den gudomliga synen. Men även om den överjordiska upplevelsen måste upphöra, kom jag dock aldrig mera helt tillbaka till den fysiska världen. *Det hade skett en förvandling med mitt väsen. Jag var född in i en ny värld, hade blivit medveten i en ny kropp. Och från det ögonblicket var den värld, som ligger bortom alla fysiska företeelser, permanent inlemmad i mitt dagsmedvetande. Det gyllene ljuset hade kvarlämnat mig i ett tillstånd av medveten odödlighet och med förmåga att se, att endast livet existerar, och att mörker och lidande bara är kamouflerad kärlek, och att Guds väsen är närvarande i allt och alla.*” (Kap. 18) (Copyright Martinus Institut DK)

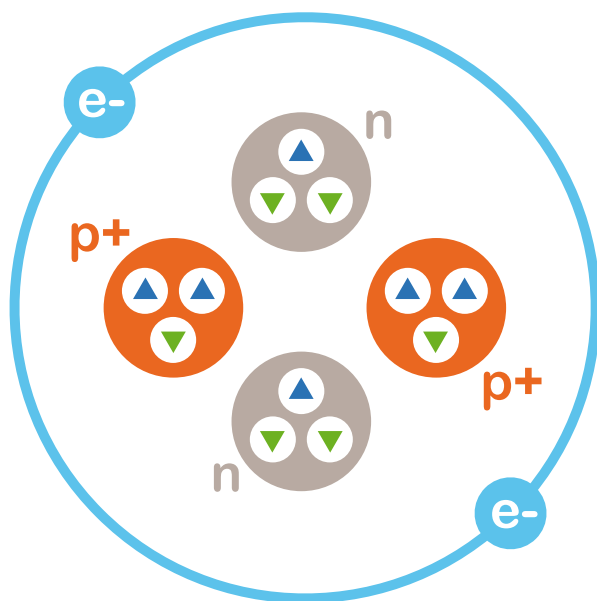
Som något viktigt framhäver Martinus att han inte på något sätt är särskilt privilegierad, utan att alla människor förr eller senare kommer att få samma insikter och uppleva samma kosmiska medvetandetilstånd, som han själv. Han har till och med gett den process, varigenom detta äger rum, en särskild beteckning, nämligen uttrycket ”*Den stora Födelsen*”. (Se eventuellt också Martinus *Företal till Livets Bok/Livets Bog*, stk. 21.)

Martinus om det materiella världsalltet

Som framgår, uppfattar Martinus hela världsalltet/universumet som levande, men därtill ger han en bakgrund till denna verklighetssyn. En syn som till och med inkluderar en motivering för att ett världsallt/universum över huvud taget existerar. Och nödvändigtvis *måste* existera.

Det sistnämnda ska belysas närmare senare, eftersom det först ska sägas, att världsalltet/universumet och därmed hela den materiella verkligheten enligt Martinus grovt kan delas upp i två primärzoner: en fysisk och en parafysisk, och där det är så, att den fysiska faktorn ’föds’ ur den parafysiska och på så sätt *de facto* genereras och bärs av denna. Ja, den är helt enkelt en särskild förlängning av eller ’påbyggnad’ till den parafysiska verklighetssfären. En påbyggnad som är formad och kontrollerad av egna naturkonstanter, naturkrafter och naturlagar, som fungerar på ett sådant sätt, att den fysiska verklighetszonen av människan huvudsakligen upplevs som en autonom värld av tid, rum och partiklar med vilomassa i inbördes rörelse. Och medan denna zon efterhand är väl undersökt och på denna grundval också förhållandevis välkänd för människan, är fallet det rakt motsatta för den parafysiska verklighetssfärens vidkommande. Först på senaste tid har den börjat påkalla vetenskaplig uppmärksamhet och vetenskapligt intresse. Nämligen som det så kallade *kvantvakuumfältet* eller *nollpunktfältet*, som bland annat ses som källa till de mystiska, virtuella partiklarna, det vill säga partiklar som i samband med fysiska processer obligatoriskt dyker upp ur det skenbart tomma intet och kortvarigt spelar rollen som förmedlare av de fyra fy-

siska naturkrafterna (elektromagnetismen, gravitationen samt den starka och svaga kärnkraften) och efter avslutat arbete återigen försvinner tillbaka i det tomma intet, utan att lämna ytterligare spår efter sig.

Heliumatomens uppbyggnad

Till illustration av energibegreppets universella roll för existensen av det materiella verklighetskomplexet kan, som ett typiskt exempel, pekas på heliumatomens uppbyggnad av en kärna (de fyra små cirklarna i mitten) plus två elektroner (e^-), som (bildligt) i rasande fart cirklar runt kärnan som små planeter med negativ elektrisk laddning.

Vad gäller kärnan så består den av 4 partiklar, som var och en väger nästan 2000 gånger så mycket som en elektron, nämligen 2 *protoner*, som båda är positivt laddade (p^+), samt 2 *neutroner*, som båda är elektriskt neutrala (n) och härmed är i stånd att tjäna som ”isolatorer” mellan de båda protonerna, som med sina positiva laddningar naturligt fränstöter varandra.

Men också kärnans partiklar är uppbyggda av mindre delar, nämligen s.k. *kvarkar*, som finns i olika utgåvor, och varav det krävs 3 kvarkar för att skapa en separat kärnpartikel – var och en med sin speciella profil (blå trekant upp, grön trekant ner).

I grund och botten består heliumkärnan alltså av kvarkar. Men vad är kvarkarna ...? Helt enkelt speciella mönster av stående **energivågor**, varav det framgår, att heliumatomen som helhet i verkligheten ”bara” är ett komplext mönster av stående energivågor – varken mer eller mindre. Och vad som gäller för heliumatomer gäller också för alla möjliga andra slags atomer, varav framgår, att hela den materiella världen sammantaget i verkligheten är ett ultrakomplext mönster av just stående eller stationära energivågor. Detta understryks också av att atomernas kretsande *elektroner* måste ses som stående energivågor, nämligen stående ”standardvågor” i ett gemensamt elektronfält ...

(Design och digitalisering av diagram: Linus Larsson.)

* * *

Som redan tidigare redogjorts för, beskriver Martinus den parafysiska verklighetsfären som en livszon, som å ena sidan tjänar som fundament för den fysiska världen, och å andra sidan fungerar som överlevnadszon för väsen som dör i den fysiska zonen, samt dessutom som primär existensfär för livsformer, som till följd av avancerad utveckling är kvalificerade för att permanent ha sin tillvaro här. Och då «vardagslivet» för dessa livsformers vidkommande primärt är en fråga om *medvetandeaktivitet*, har Martinus för sin egen del valt att kalla den parafysiska verklighetsfären för »den *andliga* världen».

Men den *är* alltså av materiell natur, precis som den fysiska. Det är bara den skillnaden att det enligt Martinus är tal om en värld av ren energi; en värld av strålar och vågor samt andra former av fri energi. Samtidigt gäller här, att det hela är organiserat enligt holografiska principer, på så sätt att allt på en och samma gång är i direkt beröring med allt annat och på denna grundval möjliggör ögonblicklig *direkt* kommunikation mellan alla, som har sin tillvaro här.

Men varför existerar det materiella verklighetskomplexet över huvud taget ...? Kunde det inte lika väl *inte* existera ...? Behöver det över huvud taget existera något som helst ...?

Martinus om världsalltet som levande

Enligt Martinus finns det ett väsentligt skäl till att världsalltet/universumet existerar och nödvändigtvis *måste* existera. Det är dock inte ett skäl man kan komma fram till via den vetenskapliga metoden att mäta och väga, eftersom den insiktsmässigt är helt beroende av utvecklad intuition.

Orsaken till detta är att 'svaret' eller 'förklaringen' ligger i den enskilda människan själv, men i en form eller ett format som bara intuitionen är i stånd att få kontakt med och kan tackla, så att det nyss nämnda svaret visar sig i det vakna mänskliga dagsmedvetandet, där det framträder som en förlösande idé eller vision, som är odiskutabelt sann.

Bakgrunden till detta samband i sakförhållandena är enligt Martinus å ena sidan, att människan är ett odödligt väsen som evigt har existerat. Samtidigt utgör hon å andra sidan en komplett miniatyr av det samlade världsalltet/universumet och rymmer härmed i potentiell form lösningarna på samtliga frågor, gåtor och problem rörande världsalltets uppbyggnad, natur och funktionssätt. Och tillsammans illustrerar dessa två kvaliteter – odödligheten och universaliteten – betingelserna för, att den enskilda människan inte bara i sitt inre rymmer lösningarna på samtliga existentiella problem, utan också insiktsmässigt kan skaffa sig tillgång till dem via utvecklad intuition.

Detta är så mycket mer fallet, som människan i överensstämmelse med sin odödlighet har ett okänt förflutet, som bland annat inkluderar dagsmedveten insikt i lösningarna på samtliga existerande existentiella gåtor, men denna insikt har av vissa skäl sedan blivit 'bortglömd'. Att den har blivit bortglömd är dock inte liktydigt med, att den också definitivt har gått förlorad. Den har tvärtom sparats i sin helhet i en särskild personlig depå som Martinus kallar *ödeselementet*, och som är placerad i den del av människan som är knuten till den parafysiska verklighetsfären, där den existerar i den särskilda form som endast välutvecklad intuition kan aktivera och tackla. Och som man förstår, var det just denna personliga depå som Martinus för sin egen del fick tillgång till via sina

andliga upplevelser under påsken 1921, och som därefter tjänade som hans grundval för att återge den världsbild med tillhörande verklighetsbeskrivning, som i dag är känd som *Martinus Kosmologi* och som också omfattar en redogörelse för, varför världssaltet existerar – och nödvändigtvis *måste* existera ... Dvs. löser den gåta, som den världsberömda matematikern Stephen Hawking då och då har formulerat: ”Vi vet nu i stora drag hur universum fungerar. Men vi vet inte, varför det fungerar. Eller varför det överhuvud existerar ...”.

* * *

Sagt med några få ord är världssaltet/universumet med avseende på sin existens enligt Martinus grundat i två grupper av fakta, som evigt har funnits:

1. Världssaltet är fullkomligt levande och gudomligt till sin natur.
2. Det är i grunden fullkomligt immateriellt. Alltså utan stoff/materia.

Ty just den här kombinationen av omständigheter både driver på och tvingar världssaltet att forma sig till något, som kan *uppfatta sig självt* och härigenom subjektivt få sin egen existens bekräftad. Och själva lösningen på denna ’tvångssituation’ är i praktiken representerad just av det materiella verklighetskomplexet, det vill säga världssaltet i dess *skenbart* materiella eller stoffliga framträdande.

Men hur kan båda sakerna vara sanna ...? Hur kan världssaltet på en och samma gång vara både materiellt och immateriellt ...?

Svaret från Martinus sida är följande:

I sin sanna, djupaste grund är världssaltet/universumet totalt immateriellt och därmed substanslöst, vilket i praktiken vill säga, att det på denna existentiella nivå har rent *virtuell* status. Det existerar vederligen men tillkännager i sin virtuella form inte på något sätt denna sin existens.

Och ändå är det samtidigt levande. Det är levande på det sättet, att det på ett självrefererande vis är totalt besjälav av ett spontant behov eller en drift att förstå sig självt och sin existens – det så kallade *centralbehovet*, ett behov som lika spontant omsätter sig till en omättlig och kompromisslös vilja att tillmötesgå sig självt med alla till buds stående medel – av Martinus kallat för *urbegäret*. Och med just urbegäret ’tänt’ är å ena sidan orsaken till världssaltet blotta existens som materiellt fenomen genuint motiverad, samtidigt som grundvalen för förverkligandet av just det materiella fenomenet som sådant å andra sidan de facto är upprättad. Visserligen ’bara’ med status som en illusion, men inte desto mindre. Och vilken illusion ...! Men för att komma till klarhet i allt detta är det nödvändigt att återigen rikta uppmärksamheten mot världssaltet på den rent virtuella nivån – alltså dess kosmiska ur-grund.

* * *

Som dagligen konfronterade med den materiella verkligheten i dess mest bombastiska form kan det naturligtvis vara svårt för oss människor att föreställa sig den totala motsatsen till detta, representerat av ovan nämnda ur-grund i hela dess virtuella och därmed totalt substanslösa form av vara. För inte sant: Hur blir det virtuella och substanslösa till det konkreta och substanspräglade ...? Dock – med Martinus som guide är det kanske ändå möjligt att uppnå en viss förståelse. Åtminstone uppfattat som en *teoretisk* lösning på problemet. En lösning som därutöver kan tjäna som förelöpare till en senare direkt egeninsikt via den nödvändiga personliga

intuitionsverksamheten.

Som utgångspunkt för en beskrivning av världsalltets virtuella ur-grund ska det först och främst framhåvas, att den virtuella och immateriella statusen här inte är liktydig med att nämnda ur-grund är ett slags intet. Enligt Martinus är det i hög grad ett Något, och till på köpet ett Något, som *potentiellt* rymmer en oändlig och därmed outtömlig arsenal av faktiska, skapande möjligheter och egenskaper i sig – kosmiska skaparfrön – som under inflytande av urbegäret kan aktiveras och härigenom fås att manifesteras i en konkret form med karaktär av något materiellt – mer eller mindre. Då emellertid alla de här konkreta manifestationerna har status som illusioner, kan de inte, vare sig var för sig eller tillsammans i sin helhet, tas till intäkt för en autentisk beskrivning av vad den virtuella ur-grunden är i sig själv. Följaktligen måste den nämnda ur-grunden, beträffande sin sanna objektiva natur och identitet, karaktäriseras som totalt utsäglig och namnlös, det vill säga omnämnas som ett namnlöst Något som är, eftersom språket helt enkelt inte har något uttryck som täcker det. Men det är enligt Martinus alltså inte desto mindre ett *levande* Något, i och med att det innefattar ett centralbehov, som det reagerar på med ett urbegär, som återigen driver på detta Något att bryta den virtuella formen till förmån för *endogen* och därmed *inifrån* utverkad generering av en motsats till detta, representerad av en mångfald konkreta, materiella former. Åtminstone skenbart, eftersom sanningen om de nyss nämnda formerna alltså är, att de har status som illusioner och nödvändigtvis *måste* ha det, i och med att de har uppstått ur en källa med status som en totalt immateriell verklighet. Och som sådan kan den kosmiska ur-grunden jämföras med talet 0 (noll) när det gäller den roll som detta tal spelar i matematiken; nämligen rollen som summan av alla positiva och negativa tal (som sinsemellan upphäver varandra) och därmed som den potential, i vilken dessa tal utan undantag har sitt ursprung.¹

* * *

Det ska nu nämnas, att Martinus i sitt eget arbete och med hänvisning till den kosmiska ur-grundens status som dels levande, dels gudomlig, omnämner denna ur-grund som "*Det gudomliga Något*" och i anslutning till detta har valt symbolen "X" som uttryck för den namnlöshet, som i kraft av dess immateriella och virtuella natur i grunden kännetecknar det. Och det är ingen tillfällighet, att han har valt just symbolen "X". I matematiken fungerar den ju som uttryck för något okänt. Härigenom stämmer Martinus användning av symbolen överens med det faktum, att Det gudomliga Något som sådant, existerar som något okänt för den största delen av mänskligheten – naturvetenskapens representanter inte undantagna.

Martinus har emellertid också ett annat syfte med det nyss nämnda valet av symbol, nämligen att på ett enkelt sätt åskådliggöra den 'strategi', som Det gudomliga Något under inverkan av centralbehovet och urbegäret använder sig av för att i praktiken lyfta sig upp över den nakna virtuella existensformen. Nämligen genom att mobilisera och utnyttja sin potential av virtuella skaparfrön till förmån för frambringandet av en skenbart materiell motsats till sin egen immateriella natur och på denna väg – via denna prestation – nå insikt om sin egen existens och skapande förmåga, helt i överensstämmelse med det som krävs för att fortlöpande tillgodose just centralbehovet och urbegäret i förening.

I praktiken formar sig denna strategi på det sättet, att Det gudomliga Något, under inverkan av de motiverande krafterna (centralbehovet och urbegäret), på ett självrefererande vis ger sig till känna som en unik treenig funktionsprincip. En funktionsprincip som till fördel för en ytterligare förlösning av den existerande potentialen av inneboende skaparfrön successivt låter dessa anta en konkret form med karaktär av något materiellt. Visserligen av illusionistisk natur, som sagt, men inte desto mindre. Och med den egentliga poängen att under alla omstän-

digheter bli tillräckligt konkret för att kunna tjäna som en motsats till den virtuella formen som sådan och därmed som något, som liksom en spegel kan bekräfta Det gudomliga Något i dess egen existens. Detta så mycket mer som den treeniga funktionsprincipen opererar på ett sådant sätt, att den också har skapelsen av *subjektiv* verklighet som följd, representerad av det vi menar med livsupplevelse och medvetande. Men för att inse detta, är det nödvändigt att titta lite närmare på just den allavgörande treeniga funktionsprincipen.

* * *

Som saken framställs, är den nyss nämnda funktionsprincipen rent formellt en 'första' och i denna mening *initial* frukt av centralbehovet och urbegäret i förening. Och som också framgår, har den till uppgift att förlösa den existerande potentialen av virtuella skaparfrön på ett sådant sätt, att de träder fram som konkreta 'ting' med prägel av något materiellt. Och då detta alldeles tydligt är en skapelseprocess, visar det sig att den bakomliggande funktionsprincipen på Det gudomliga Någots vägnar först och främst gör sig gällande som principen *skapare*, det vill säga som initiativtagare och ultimativ orsak till just fenomenet skapelse.

Men för att kunna klara den här uppgiften i praktiken, är det helt uppenbart att den verksamma funktionsprincipen också måste göra sig gällande som principen *skaparförmåga* – i första hand som förmågan att avsiktligt kunna konvertera arsenalen av ännu oförlösta skaparfrön från deras virtuella form till konkret form, och i andra hand som förmågan att manipulera dem i deras konkreta form, så som vi till övermått ser hända i den triviala vardagen här i den materiella verklighetsfären.

Slutligen måste den skildrade funktionsprincipen bokstavligen och direkt kunna omfatta verkningarna av sin verksamhet som skaparförmåga betraktat – det vill säga kunna omfatta de skapade företeelserna – eftersom dessa, som uppkomma ur den immateriella verkligheten med vilken de ständigt är identiska, enligt sakens natur inte kan existera oberoende av den skaparförmåga som har frambringat dem. Det så mycket mindre som deras konkreta form i kraft av både den immateriella bakgrunden och deras illusionistiska natur utpräglat är en *dynamisk* angelägenhet i den meningen, att den nyss nämnda formen ständigt ska *regenereras*. Alltså konstant ska vidmakthållas och återskapas (lite på samma sätt som bilden på en TV- eller datorskärm) och därför permanent ställer krav på skaparförmågans verksamhet. Och det antingen vi talar om den fysiska eller den parafysiska sektorn av det materiella verklighetskomplexet.

Men i gengäld är det också rent av precis härigenom den verksamma funktionsprincipen får karaktär av just en *tre-enig* faktor. En tre-i-en-princip. För inte endast står och faller de inblandade tre delfunktionerna ovillkorligen med varandra rent operationellt; de uppstår också alla tre initialt ur samma immateriella och virtuella Något och är därmed självklart som sådana i rent 'organisk' mening olösligt förbundna med varandra. Detta samband i sakförhållandena har Martinus symboliskt låtit komma till uttryck på det sättet, att alla tre delfunktionerna har tilldelats symbolbeteckningen "X", samtidigt med att de också var för sig som tillägg har fått ett tal, som markerar vilken delfunktion det i varje enskilt fall är tal om: X₁ för principen skaparens vidkommande; X₂ för principen skaparförmågans vidkommande; och X₃ för principen 'det skapades' vidkommande. Alltså samma "X" i tre principiellt olika samtidiga roller ...

Det ska till slut nämnas, att principen skaparförmågan/X₂ i praktiken är bekant som det fenomen vi kallar ENERGI, vilken karaktäristisk nog faktiskt fungerar precis som universumets förmåga att framträda som något materiellt, i enlighet med Albert Einsteins berömda formel: $E = mc^2$. Men denna formel kunde alltså i enlighet

med Martinus verklighetsbeskrivning lika väl skrivas: $X^2 = mc^2$.

Stoff och energi är med andra ord en och samma sak och utgör således temporärt en *två*-enig princip, bakom vilken principen skaparen/X1 under inflytande av urbegäret säkerställer, att energin/X2 i praktiken just antar en materiell form/X3 och härigenom bekräftar Det gudomliga Något i rollen som en treenig funktionsprincip. En funktionsprincip som inte är här eller där, utan som helt och hållet överskuggar och genomsyrar hela det samlade verklighetskomplexet och härigenom säkerställer dess status som levande. – Som ett levande gigantväsen av gudomlig natur, som bakom sin materiella image är fullständigt immateriellt och därmed i djupaste mening *andligt* från det yttersta till det innersta ...²

*Vad vi ser, existerar inte.
Vad vi inte ser,
är det som verkligen existerar.
Maharaj Charan Singh Ji*

Det materiella världsalldet i historiens och naturvetenskapens optik

Som framgår, beror världsalldets faktiska existens samt dess status som levande enligt Martinus på att det finns en treeniga funktionsprincip som verkar i samspel med centralbehovet och urbegäret i den virtuella och immateriella kosmiska ur-grunden. Frågan är emellertid, om Martinus är ensam om sin verklighetsbeskrivning eller om han backas upp av andra, som utifrån egna personliga erfarenheter kan bekräfta honom. Och en sak till: Kan man se en överensstämmelse mellan nämnda verklighetsbeskrivning och det som den avancerade naturvetenskapen har kommit fram till beträffande det sätt, på vilket världen och verkligheten är inrättad ...?

Svaret är i båda fallen positivt bekräftande.

För det första finns det otaliga vittnesbörd om, att alla stora mystiker genom tiderna har sett detsamma som Martinus, det vill säga har sett den *immateriella* grundvalen för den materiella världens existens och i överensstämmelse härmed har beskrivit samma materiella värld som en illusion – som en väv av illusoriska materiaslöjor – Mayas slöjor – vilka döljer en direkt motsatt sanning.

För det andra är det ett faktum att naturvetenskapen, med bland annat kvantfysiken samt avancerade supersträngteorier i spetsen, är på väg mot samma insikt,³ och därför är det inte heller någon tillfällighet att man här i stigande grad intresserar sig för vad just de stora mystikerna tidigare har sagt. Så Martinus är absolut inte ensam om sin verklighetsbeskrivning, utan är på ett högst originellt sätt inte bara i samklang med såväl gamla traditioner som de nyaste forskningsframstegen, utan skildrar dessutom utifrån egna intuitiva visioner en världs- och verklighetsbild, som både med avseende på omfång och detaljering höjer sig högt över till och med de mest avancerade insikter världen till dags dato har fått presenterad för sig. Detta bekräftar sig bland annat i det faktum, att han ser det välkända fysiska universumet som enbart ett enda av otaliga andra mer eller mindre liknande uni-

versum, som tillsammans med den gemensamma kosmiska ur-grunden – Det gudomliga Något/”X” – illustrerar en både evig och oändlig verklighetsscen. En scen han kallar *världsalltet*, och som han har upplevt är fullkomligt levande. Är en gigantisk, välkoordinerad livshelhet. Nämligen, som redan berättats, den livshelhet vi genom religionerna har lärt känna under namnet GUD, och som vi själva bara är en liten del av, men ändå på alla sätt speglar ...

Stoff till eftertanke

Sett i ljuset av den roll den nakna, virtuella ur-grunden enligt Martinus spelar för den materiella verklighetens blotta existens, kan det som rimligt tankeväckande tilläggas, att samma virtuella ur-grund i många fall också rent principiellt är ett villkor för skapelse *inom det materiella verklighetskomplexet*. Inte minst i konsten. Således är exempelvis djup tystnad den ur-grund, ur vilken all musik föds och ständigt har som bakgrund, och till vilken den återigen ofrånkomligt vänder tillbaka. Och tystnaden fungerar inte bara som ett generellt villkor i musiken (därför samtliga dirigenters krav på absolut tystnad bland publiken som utgångspunkt för det första taktslaget); just tystnaden tjänar i många fall också som övertänkt musikalisk idé och motiv. Ett motiv som till exempel dansken Carl Nielsen helt medvetet har använt i sin vackra 5:e symfoni (1:a satsen), och som likaså har kommit till användning hos många andra kompositörer (till exempel hos Mahler i hans så kallade Uppståndelsesymfoni – 2:a satsen).

På motsvarande sätt visar sig den initiala ur-grunden inom målarkonsten som den tomma vita duken, som sanna målare fruktar mer än något annat, därför att så fort penseln har satt sitt första spår är det oåterkalleligt. Ja, ur-grundens idé och princip har till och med mer än en gång helt överlagt använts som motiv i den geniala belgiska grafikern M. C. Eschers arbeten, eftersom han i flera fall har återgett ett sceneri, vilket som utgångspunkt och slutpunkt har det nakna vita papperet. Mellan dessa två punkter byggs sedan sceneriet gradvis upp till en mer och mer konkret form, som – efter att ha kulminerat – återigen gradvis tonar ut och till sist åter slutar som det nakna vita papperet. Och som det är med de här skapelserna, är det enligt Martinus också med hela det materiella verklighetskomplexet som sådant: Det är ovillkorligt beroende av en direkt motsats, ut ur vilken det ständigt gradvis föds, och till vilken det återigen förr eller senare på nytt vänder tillbaka ...

EFTERSKRIFT

En vetenskaplig utmaning

Som det har framgått, framställer Martinus, utifrån sina kosmiska visioner, det materiella världsalltet som en gigantisk illusorisk slöja över det faktum, att allt det så kallade materiella i grunden är till 100 % *immateriellt*, vilket innebär att hela den skenbart materiella verkligheten rent faktiskt saknar stoff – fullständigt.

Samtidigt pekar Martinus på fenomenet ENERGI som den faktor, som är ansvarig för illusionen – det vill säga är ansvarig för existensen av hela det materiella arrangemanget eller den materiella *setupen*. Denna uppfattning bekräftas indirekt av Einsteins speciella relativitetsteori från 1906, som via formeln $E = mc^2$ säger, att all materia i själva verket är koncentrerad energi; att fenomenet energi med andra ord är alltings initiala grundstoff.

Om Martinus rent faktiskt har rätt i, att den materiella världen, bakom sin materiella image, är fullständigt icke-stofflig, måste det enligt sakens natur betyda, att ENERGI som sådan är något fullständigt icke-stoffligt.

Att gå till botten med detta är i författarens ögon den absolut viktigaste utmaning naturvetenskapen i dag står inför. Visar det sig nämligen, att energi de facto ÄR något materiellt och Martinus därmed har fel, är detta odiskutabelt en grundval för en helt igenom *materialistisk* syn på livet och den värld vi lever i.

Avslöjar sig energin däremot som immateriell till sin natur, kan å andra sidan en fullkomligt *andlig* livs- och världssyn göra anspråk på ett erkännande – omfattande bland annat ett gudsbegrepp som orsak till och förklaring på, att det faktiskt på en icke-stofflig grundval existerar en värld av skenbart materiell natur, en illusorisk värld. Alltså att den materiella illusionen med andra ord verkligen existerar som ett obestriddigt faktum för oss ...

* * *

Noter

¹ Apropå talet noll. Idéhistoriskt härstammar nollan (enligt Danszigs Tallenes historie) från det gamla Indien, där den utgår från föreställningen om sunyata; det vill säga den stora mystiska tomhet, i vilken allting har sitt vara och ursprung.

Omsatt till matematisk praxis blir tanken om sunyata till talbegreppet sunya, som betyder tom eller blank, men inte med biklangen 'intet'. Då den arabiska kulturen utvecklades, övertog den begreppet men ombildade sunya till sifr (jfr siffra). Och då den europeiska kulturen ännu senare tog över, latiniserades sifr till Zephirum, ur vilket det engelska ordet för noll – zero – växte fram.

Med andra ord: I begynnelsen var nollan, summan av alla positiva och negativa tal.

Källa: Bent Christensen.

² För ordningens skull nämns, att fenomenet energi enligt Martinus inte är något stoffligt/materiellt utan något immateriellt, som representerar förmågan att både objektivt och subjektivt *simulera* stofflighet – helt i konsekvent överensstämmelse med all energis ursprung i den virtuella kosmiska ur-grunden.

³ Exempelvis antyds det treeniga sambandet i sakförhållandena, som Martinus talar om, redan av det samband som enligt den speciella relativitetsteorin består mellan tid, rum, stoff och energi.

Källhänvisningar

Martinus: *Den eviga världsbilden 1-4*.

ibid. *Livets Bok/Livets Bog band 2*, stk. 529-56.

ibid. *Den intellektualiserede kristendom*, kap. 5

Per Bruus-Jensen: *En rejse gennem Mayas Slør – introduktion till et Kosmisk Paradigmeskifte*

(svensk utgåva planerad 2010-2011)